

Stražarska

Kula

i
Glasnik Kristove Prisutnosti

“Stražaru, što je u pogledu noći?”

“Jutro dolazi, a i noć!” (Izaija 21:12,13)

SVEZ. XXX POLUMJESEČNIK BROJ 23
1. PROSINAC
A. D. 1909 – A. M. 6037

SADRŽAJ

Zli Govor i Mržnja	747
Naša Vjenčanica	748
Prisnost s Našim Ocem (Pjesma)	750
Sveti Pavao o Milosti Darivanja	750
Posljednje Riječi Sv. Pavla	751
O Mesijinom Posredništvu	753

“Na stražu ću svoju stati, na kulu se postaviti, i motriti da vidim što će mi on reći, i što da mu odgovorim kada budem ukoren.” (Hab. 2:1)

STIJENO VJEKOVA
Jer nitko ne može postaviti
drugi temelj
OTKUPNINA ZA SVE

Na zemlji tjeskoba naroda i smetenost, huka mora i valova(nemirni i nezadovoljni). Ljudima će srca klonuti od straha i od iščekivanja onoga što dolazi na svijet: jer će se uzdramti sile nebeske(crkvene vlasti)...kada vidite da se to događa, znajte da je blizu kraljevstvo Božje. Podignite pogled i podignite svoje glave; jer se približava vaše otkupljenje.—Luka 21:25-31

OVAJ ČASOPIS I NJEGOV SVETI ZADATAK

Ovaj časopis je jedan od glavnih faktora ili instrumenata u sistemu Biblijske Pouke, ili „Bogoslovnog Proširenja,” koje je sada bilo predstavljeno u svim djelovima civiliziranog svijeta po WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY, ovlaštenog 1881, „Za Promicanje Kršćanske Spoznaje.” On ne služi samo kao učionica gdje se Istraživači Biblije mogu sastati na studij Božanske Riječi, nego također i kao kanal komunikacije kroz kojeg se do njih može doći sa obavijestima o Kongresima Društva i o dolasku putujućih predstavnika nazvanih „Putujući starješine,” i biti osvježeni sa izvještajima o Kongresima.

Naše „Berejske Pouke” su tematska ponavljanja ili pregledi STUDIJA koje je naše Društvo izdalo, većinom ugodno uređene, i vrlo korisne svima koji bi zaslužili jedini počasni stupanj kojeg Društvo odobrava, naime, *Verbi Dei Minister* (V.D.M.), koji, kada ga se prevede na Hrvatski glasi, *Sluga Božanske Riječi*. Naše obrađivanje Međunarodnih Pouka Nedjeljne Škole je posebno za starije Istraživače Biblije i Učitelje. Neki to obilježje smatraju neophodnim.

Ovaj časopis čvrsto brani jedini pravi temelj Kršćanske nade koji je sada bio tako općenito negiran – Otkupljenje kroz dragocjenu krv „Čovjeka Krista Isusa, koji je dao sebe kao *Otkupninu* [odgovarajuću cijenu, zamjenu] za sve.” (1. Pet. 1:19; 1. Tim. 2:6) Gradeći na tom sigurnom temelju sa zlatom, srebrom i dragocjenim kamenjem (1. Kor. 3:11-15; 2. Pet. 1:5-11) Riječi Božje, njegov daljnji zadatak je da „svima rasvjetli što je zajedništvo tajne koja od početka svijeta bijaše skrivena u Bogu...da sada crkvi bude obznanjena mnogovrsna mudrost Božja...koja u drugim naraštajima nije bila obznanjena ljudskim sinovima kao što je sada obznanjena.” (Efež. 3:5-9,10)

Oslobođen je utjecaja bilo koje organizacije, sekte ili ljudskog učenja, dok nastoji sve više i više dovesti svaki svoj izričaj u što potpuniju podložnost volji Božjoj u Kristu, kako je izražena u Svetom Pismu. Prema tome časopis je slobodan objaviti odvažno sve ono što je Gospodin rekao – u skladu sa Božanskom mudrošću koja nam je data da to razumijemo. Naš stav nije dogmatičan, nego uvjeren; jer mi znamo što tvrdimo, koračajući sa bezuvjetnom vjerom po sigurnim Božjim obećanjima. Povjerali smo mu pouzdanje, da bude korišten jedino u Njegovoj službi; od tud naše odluke u odnosu na ono što se može i što se možda neće pojaviti na njegovim stranicama da to mora biti u skladu s našom prosudbom onoga što je Njemu ugodno, učenjem Njegove Riječi, za izgrađivanje Njegovog naroda u milosti i spoznaji. I mi ne samo da pozivamo nego mi potičemo naše čitatelje da si dokažu sve izjave iz časopisa sa nepogrešivom Riječju na koju se stalno ukazuje, kako bi se olakšalo takvo ispitivanje.

Za nas Biblija jasno uči:

DA JE CRKVA „HRAM” ŽIVOG BOGA – njegova „građevina,” čija gradnja traje cijelo Evandeosko doba – od kad je Krist postao Otkupitelj svijeta i „glavni kamen” ovog hrama kroz kojega će kad bude završen Božji blagoslovi doći svim narodima i oni će imati pristup Njemu. – 1 Kor.3:16, 17; Ef. 2:20-22; 1 Moj. 28:14; Gal.3:29

DA SE U MEĐUVREMENU NASTAVLJA KLESANJE, OBLIKOVANJE I POLIRANJE posvećenih vjernika u Kristovo djelo pomirenja, i kada posljednji od tog „živog kamenj”, „izabranog i dragocjenog” bude bio spreman, Veliki Graditelj će ih sve dovesti k sebi kroz prvo uskršnuće; i hram će biti ispunjen slavom i biti će mjesto sastajanja Boga i ljudi tijekom Milenija. – Otkr. 15:5-8

DA JE TEMELJ NADE ZA CRKVU I SVIJET zasnovan na činjenici da je Isus Krist, milošću Božjom, okusio smrt za svakoga, „otkupnina za sve” i da će on biti „istinita svjetlost, koja obasjava svakoga čovjeka i koja dolazi na svijet” u određeno vrijeme. – Hebr. 2:9; Ivan 1:9; 1 Tim. 2:5,6

DA JE NADA CRKVE da će biti poput svog Gospodina, „vidjeti ga kakav doista jest”, biti „sudionikom božanske prirode”, i imati udjela u njegovoj slavi kao sunasljednici. – 1 Ivan 3:2; Ivan 17:24; Rim.8:17; 2 Pet.1:4

DA JE SADAŠNJI ZADATAK CRKVE usavršavanje svetaca za buduće djelo službe; razvijanje u sebi svake milosti; biti Božji svjedok svijetu; i pripremiti se da budu kraljevi i svećenici u sljedećem dobu. – Ef. 4:12; Mat. 24:14; Otkr. 1:6; 20:6

DA JE NADA ZA SVIJET milenijsko kraljevstvo u kojemu će svi dobiti priliku biti blagoslovljeni sa spoznajom i svim drugim – vraćanje svega onog što je Adam izgubio, svima koji to prihvate i koji budu bili poslušni, iz ruku njihovog Otkupitelja i njegove proslavljene Crkve – dok će svi nepopravljivi biti zauvijek *uništeni*. – Djela 3:19-23; Iza. 35

ZLI GOVOR I MRŽNJA

MNOGI koji zlo govore o drugima govore: „Neka je slavljen Gospodin”: ponekad čak ispovijedaju ljubav prema onima koje klevetaju i pokazuju da ne znaju kojeg su duha. Sveto pismo izjavljuje: „Ljubav ne čini zla bližnjemu.” Ako povrijedimo bližnjega bilo riječju, djelom ili mišlju, iza toga mora postojati motiv ili uzrok i to mora biti loš motiv ili uzrok, osim ako to nismo učinili iz neznanja. I sigurno smo odgovorni za izbjegavanje neznanja, pokazivanjem budnosti u poznavanju i prakticiranju Božanskih propisa.

U općenitom smislu, dakle, možemo zaključiti da zle riječi i zla djela predstavljaju neko pogrešno stanje, bilo glave ili srca. Mržnja je klasificirana kao dio duha Božjeg Protivnika, i ispravno bi svako Božje dijete trebalo bježati od svega što je tome slično i trebalo bi se osjećati užasnuto na samu sugestiju da posjeduje išta od ovog ne – kristovog karaktera. Međutim, valja se prisjetiti biblijske izjave da je ljudski um prijevaran – ne nužno licemjeran, ali, kako sugerira apostol, često vara sam sebe. Svi koji žele odbaciti sva djela tijela i đavla trebaju moliti Gospodina jezikom psalmiste: „Očisti me od tajnih mana. Zadrži slugu svoga i od grijeha drskosti.” (Psalam 19:12,13.) Svaki od sljedbenika Gospodinovih stopa treba svakodnevno, da, svaki sat, paziti na svoje misli, riječi i djela i temeljne motive povezano s tim. Apostol to naziva osuđivanjem samih sebe. On nas uvjerava da oni koji tako ispituju, kritiziraju, sami trebaju nastojati zarobiti i same misli svoga uma Božjoj volji u Kristu. To su upravo oni koji neće morati prolaziti kroz teška iskustva koja će naići na druge bezbrižnije – manje revne da upoznaju i vrše volju Očevu.

Već smo razmotrili apostolovu izjavu da postoji dvojako djelo koje trebamo obaviti – određene karakteristike trebamo odbaciti, jer pripadaju Starom čovjeku i njegovim pokvarenim osjećajima i željama. I trebamo se obući u plodove i milosti Duha Svetoga. U kojoj god mjeri smo spremni skinuti jedna privilegirani smo staviti na drugo. Samo kad odbacimo ljutnju, zlobu, zavist, svađu itd., možemo se obući u krotkost, blagost, strpljivost, dugotrpljivost, bratsku dobrotu, ljubav.

PRAVILNO UPRAVLJATI RIJEČJU

Dok u najvećoj mjeri naglašavamo prethodne misli, želimo zaštititi neke od pogrešnog razumijevanja onoga što čini zlobno govorenje. Naš znak ili vodič o ovoj temi mora se mjeriti biblijskim naredbama i primjerima. Neki ne uspijevaju dobiti odgovarajuću misao o temi klevetanja i čini se da stječu dojam da je svaka vrsta kritike i bilo kakvog prigovora na vjerovanje drugoga klevetanje. Ovo nije prava misao. Prema ovoj misli naš Gospodin i apostoli su zlo

govorili. Tko god ima ovu koncepciju, trebao bi ponovno prilagoditi svoje ideje tako da se mogu uskladiti s biblijskim redcima.

Reći da određeni brat sada ne vjeruje u ono u što je prije vjerovao nije zlo govorenje, ako je istina. Sveti Pavao je prilično slobodno govorio o lažnim doktrinama i posebno je spomenuo imena nekih od onih čija su izopačena učenja bila štetna za Stvar, „oborivši vjeru nekih”. Naš Gospodin Isus kritizirao je loše ponašanje nekih u njegovo vrijeme. Skrenuo je pozornost na neke koji su licemjerni jer nisu prakticirali vlastito učenje. Ali ni Gospodin ni apostoli nisu osobno napadali, klevećući druge. Iskreno reći ono što drugi vjeruje i pokazati da je to pogrešno daleko je od zlobnog govora. To je govoriti Istinu, koju uvijek treba govoriti s ljubavlju. U mnogim slučajevima to je, da tako kažem, dužnost.

U nedavnom izdanju objavili smo pismo brata Wilcoxa bratu McPhailu, jer nam se činilo da je na ljubazan način, bez pokušaja ni u kakvoj mjeri ocrniti karakter brata McPhaila ili reći zlu riječ protiv njega osobno, brat Wilcox kritizirao neke od McPhailovih doktrina i nastojao pokazati njihovu pogrešnost te da su neke od njih sofizam a ne logika. To je ono što često činimo s prezentacijama naše prezbiterijanske i metodističke braće i samo s najljubaznijim namjerama – da pomognemo u otvaranju očiju njihova razumijevanja. Nekoliko dragih prijatelja bilo je sklono kritizirati brata Wilcoxa, ali mislimo bez opravdanog razloga.

S druge strane, recimo da ne bismo mogli imati suosjećanja s bilo kojim oštrim ili neljubaznim izrazom, bilo prema braći ili prema svijetu. Ako su neki koji su se nekoć radovali svjetlu postali više ili manje slijepi za to, to je razlog zašto bismo trebali imati sućuti prema njima – ne sućuti koja bi nas navela da ih ohrabrimo na njihovom krivom putu, već sućuti koja bi nas natjerala da ih sažaljevamo i da budemo spremni na svaki mogući način pomoći im da se vrate na pravi put. Čak i kada nas lažno predstavljaju, trebali bismo, koliko god je to moguće, to pripisati njihovoj sljepoći i moliti se za njih, umjesto da ih udarimo zauzvrat. „Neka nitko nikome ne vraća zlo za zlo, nego naprotiv – čini dobro onima koji te zlo zaklinju.”

Upamtimo da je konačni ispit karaktera ljubav prema Bogu i braći, da, i prema našim neprijateljima – ne samo riječima, već djelima i istinom – iz čista srca. Ako, kao što smo pokušali izložiti, sada idemo sve dublje i dublje u vrijeme testiranja, „Čas iskušenja koji će iskušati sve one koji žive na licu cijele zemlje,” i ako vidimo mnoge kako otpadaju od njihove postojanosti, nemojmo ih grditi, niti se osjećati neljubazno, nego naprotiv, mislimo na sebe i pazimo na svoje korake, da budu na Isusovim stopama. Sjetimo se

da Protivnik prokušava jedne u jednom, a druge u drugom smjeru. Upamtimo da mi sami moramo biti ispitani „vatrom koja će iskušati svačije djelo kakvo je.” – I Kor. 3:13.

Kad bi nas Protivnik mogao potaknuti na gnjev, zlobu, mržnju i svađu, čak i u dobrom cilju – čak i protiv Sotone ili onih koje on do neke mjere koristi kao svoje sluge (Rimljanima 6:16) – on bi na taj način tražio naša srca i razmjerno nas odvajajući od Gospodina i njegova Duha. Ne možemo biti previše oprezni u tom smislu!

Naše je uvjerenje da nam je Bog u pravo vrijeme skrenuo pozornost na preporučljivost zavjeta koji smo predložili i za koji vjerujemo da pomaže mnogim svecima na mnogo načina. Stalno čujemo od onih koji su se zavjetovali da su blagoslovljeni. Neki nam govore da je svakodnevno ponavljanje zavjeta korisno – podsjećajući ih na nužnost čuvanja svake svoje riječi i djela; drugi, da je njihov vlastiti interes za žetvu i za sve drage suradnike bio uvelike blagoslovljen kao rezultat njihovog zavjetovanja; drugi nas uvjeravaju da su bili posebno blagoslovljeni podsjećanjem i čuvanjem od spiritizma i okultizma; drugi nam pak slobodno pišu da su im bile potrebne i da su bile uvelike blagoslovljene mjerama opreza koje je predložio Zavjet u pogledu ponašanja prema suprotnom spolu.

Nismo iznijeli Zavjet kao test kršćanskog bratstva! Bože sačuvaj! Ne bismo imali pravo na to! Da je to Božanska zapovijed, to uopće ne bi bio zavjet; jer zavjet je dobrovoljni pristanak ili ograničenje ili žrtva učinjena za našu vlastitu pomoć, ili za ono što vjerujemo da bi bilo na slavu Gospodnju. U najboljem slučaju, predloženi zavjet izložen s naglaskom za naše svakodnevno razmatranje i prakticiranje nekih od onih značajki našeg zavjeta posvećenja (našeg krsnog zavjeta) koji su prije bili manje uočljivi mnogima – značajke koje su ipak sve uključene u naš zavjet posvete vjernosti Gospodinu i interesima njegove Stvari i izbjegavanja grijeha, čak do smrti.

Zasigurno je Gospodinova providnost skrenula pažnju Crkve na taj zavjet upravo u ovo vrijeme; kako bi probudio svoj narod i privukao ga k sebi i učinio ga vrlo opreznim, vrlo budnima u pogledu svake riječi, djela i misli. Zasigurno približavanje Gospodinu, koje je u mnogim srcima već postignuto zavjetom, i ostanak vrlo blizu Gospodinu, što je potpomognuto svakodnevnim ponavljanjem zavjeta, ima veliki učinak

NAŠA VJENČANICA

OČITO je da je mnoge židovske običaje povezane s brakom Gospodin tako uredio da budu predodžbeni za stvari povezane s brakom Crkve s Kristom. Židovsku je djevojku njezin otac, ili netko tko ga je zamijenio, zaručio za namjeravanog muža. Njezin je otac odredio

u mnogim srcima. Vjerujemo da će mnogi drugi od Gospodinovih posvećenika tek uvidjeti da propuštaju blagoslov odgađajući tako vezati svoju žrtvu užetima za oltar.

Ali neka nitko ne misli o zavjetu kao o amajliji ili fetišu. Njegov blagoslov dolazi kroz to što nas drži blizu, „pod sjenom Svemogućeg”, gdje nas Zli ne može dotaknuti. I dodajmo ovdje riječ upozorenja sugerirajući da bi oni koji su položili zavjet, ako postanu nemarni prema njegovim odredbama, time doista postali više prijekorni u Gospodinovim očima nego da ga nikada nisu položili. „Uzet ću čašu spasenja i zazvat ću ime Gospodnje (u pomoć). Izvršit ću svoje zavjete Gospodinu sada pred svim njegovim narodom.” – Psa. 116:13,14.

Još jedno upozorenje: dok upozoravam one koji nisu položili zavjet da mu se ne suprotstavljaju – da ne ometaju ovaj korak posvećenja od strane drugih – također bismo upozorili one koji su položili zavjet da se ne hvale i da ne dopuštaju da se kao rezultat toga u njihovim srcima pojavi osjećaj samopravednosti. Lako možemo vidjeti kako bi Protivnik mogao iskušati neke upravo po ovoj liniji. „Ne budi visokouman, nego se boj.” (Rim. 11:20.) Neka nitko ne pokušava prisiliti druge na Zavjet, nego dajte svima puno pravo vlastite savjesti. Pohvalimo Zavjet svojom umjerenošću punom ljubavi. Upamtimo da je poniznost prva od milosti i da će imati mnogo veze s našim izdržavanjem testova koji se sada množe na toliko načina na svima koji su imenovali Kristovo ime. Kao što testiranje počinje s Crkvom i nastavlja se prema svijetu, tako očito u Crkvi testiranje prvo dolazi na one na istaknutim položajima. I ovi trebaju biti što budniji, što više moliti, što ozbiljniji, da bi mogli stajati.

Protivnikovi pokušaji su različiti. Neke zavodi laskanjem, ponosom i ambicijom; druge bi pobijedio malodušnošću pomiješanom s poniznošću; druge privlači užicima sadašnjeg života; druge s lakoćom i popularnošću; druge s krivo usmjerenom energijom, koja ih postupno odvodi od uskog puta. Neki su zavedeni prevelikim poštovanjem ljudskih učenja, ljudskog autoriteta, podložnosti kredima i teorijama; dok iskušenje dolazi drugima duž linije neloyalnosti Bogu i vodstvu njegove providnosti. Upamtimo svatko da ljubav prema Bogu znači odanost njemu i njegovoj Riječi, i svakom vodstvu njegove providnosti i milosti, te odanost braći. Još malo i naša će iskušenja završiti. Još malo i vidjet ćemo Njegovo lice, ako budemo vjerni.

uvjete između nje i mladoženje. Kad su oni potpisani, smatrala se „zaručenom.” Mladoženja je došao oko godinu dana kasnije primiti svoju zaručnicu i time je učiniti svojom nevjestom, te je postaviti u dom kao svoju sunasljednicu. Sveti Pavao ovu stvar primjenjuje

na Crkvu, govoreći nam da smo „zaručeni” za jednog muža, a to je Krist, naš Ljubljeni, naš Gospodin. Otišao je pripremiti mjesto za nas i ponovno će doći i primiti nas k sebi i učiniti nas svojim sunasljednicima u svom Kraljevstvu. Tada će „Duh i Nevjesta reći: Dođi... i uzmi vodu života besplatno.” Za sve obitelji na zemlji tada će poteći rijeka Vode života.

Jedna od prisposoba našeg Gospodina zabilježila je činjenicu da kada je kraljevski mladoženja doveo kući svoju nevjestu, očekivao je da će svi njegovi sluge biti više nego ikad spremni da ga dočekaju i odaju mu počast – s namjerom da uoče prvi zvuk njegovog pristupa i da odmah otvore kad treba pokucati. Naš je Gospodin upotrijebio ovo kako bi ilustrirao koliko bi svi njegovi pravi učenici trebali biti budni da, prilikom njegova Drugog dolaska, ne bi bili uspavani i preopterećeni brigama ovoga života, nego čuli kucanje – svjedočanstvo Svetoga pisma u pogledu vremena i razdoblja i načina njegove druge prisutnosti u žetvi ovoga doba. Sjećamo se dragocjenog obećanja danog svim Gospodinovim sljedbenicima koji će biti ovako budni i triezni: njihov će Gospodin postati njihov sluga. Natjerao bi ih da sjednu za stol – da uživaju u duhovnoj gozbi. Opasao bi se kao sluga i poslužio ih bogatim poslasticama. Kako smo vidjeli ovu prisposobu u procesu ispunjenja tijekom proteklih trideset godina. Kucanje su čuli jedan i drugi od istinskih Gospodinovih slugu. Oni budni su čuli, razaznali njegovu prisutnost, njegovu paruziju. I svi takvi doživjeli su obećani blagoslov – Gospodar je postao sluga. Sluge sjede za njegovim stolom i obilato se hrane bogatom duhovnom hranom, kakvu nikada prije nisu kušali, i kakvu nisu bili svjesni da im je on priskrbio.

Parabola o svadbenom ruhu ilustrira još jednu značajku Istine s drugog stajališta. U svatovima je bio običaj da se svim gostima, pri ulasku u kuću, uruči vjenčano ruho. Prihvaćanje toga impliciralo je da će ga obući i nositi. (Mat 22:1-13.) Parabola pokazuje kako je jedan, koji je vjerojatno predstavljao klasu, odbacio svadbeno ruho koje mu je bilo priloženo, bio protjeran.

Tumačenje prisposobe: Dolazak na vrata, želja da uđemo, značilo bi vjeru u brak. Ograč bi predstavljao opravdanje; pripisivanje Kristove pravednosti pokazuje da se svi koji bi bili prihvatljivi na svadbi moraju pojaviti u pripisanoj Kristovoj pravednosti, a ne u vlastitoj više ili manje prljavoj odjeći nesavršenosti i nepravednosti. Ali zasigurno je ovaj odjevni predmet predstavljao nešto više od pukog opravdanja, inače zašto bi ga se zvalo „vjenčanim ruhom”? Ova odjeća nije bila predviđena za javnost općenito, već samo za one koji su bili pozvani na vjenčanje i koji su prihvatili poziv te željeli ući u njega pod uvjetima domaćina. Primjenjujući ovo vidimo da Bog ne daje opravdanje svijetu općenito, niti vjernicima općenito, već samo

onim vjernicima koji prihvaćaju pripremu i uvjete vezane uz pripremu svadbene večere.

Mogli bismo pretpostaviti da su svi vjernici bili pozvani na ovu gozbu i da su svi pozvani bili obaviješteni da im je osigurano vjenčano ruho, ali da su zapravo samo oni koji su prihvatili poziv i stvarno došli na svadbu i ušli kroz vrata dobili vjenčane haljine. Primijenjeno, to bi značilo da su svi vjernici bili obaviješteni glede vrijednosti Kristove žrtve i njezine dostatnosti za njih kao pokrivača za sve njihove mane i kako bi bili prihvatljivi na svadbenoj gozbi ako bi, ostavivši grijeh i svjetovne poslove i užitke, došli kao gosti na vjenčanju. Obećanje i nježnost vjenčanog ruha bilo je obećanje potpunog opravdanja od grijeha i potpunog pripisivanja prava obnove, ali uz razumijevanje da se moraju odreći svih zemaljskih prava, zemaljskih časti i talenata, kako bi bili dionici nebeskih blagoslova što mora biti pokopano, kako bi se pojedinac mogao smatrati Novim Stvorenjem u danoj odjeći.

Dolazak gostiju pred vrata sa željom da uđu na gozbu, prikazuje naše usklađenosti s Gospodinovim pozivom i spremnosti da se žrtvujemo i da se damo pokopati kao stara stvorenja da bismo se mogli pojaviti kao Nova stvorenja u svadbenom ruhu. Prihvaćanje haljine i njeno oblačenje stoga simbolizira da se pojedinac nije samo posvetio na smrt, već da je njegovo posvećenje prihvaćeno i da je od tada novo stvorenje koje ima privilegiju ući i sudjelovati u svim prednostima i radostima prilike. Poanta koju mi ovdje želimo posebno naglasiti je da vjenčano ruho u prisposobi predstavlja više od pukog opravdanja – ono dodatno predstavlja posvećivanje ili posvećenje, biti mrtav s Kristom; patiti s njim; biti kršten u njegovu smrt; piti iz njegove čaše. Samo takvim posvećenjem bilo tko bi mogao imati pravo biti na velikoj gozbi, bilo kao član klase Nevjeste ili kao član „velike gomile,” njezinih družica.

Ako sada imamo jasno na umu značenje vjenčanog ruha, što bi sugeriralo njegovo skidanje – njegovo odbacivanje? Ne bi li odbacivanje haljine značilo odbacivanje posvećenja u smrt – posvećenja da se sudjeluje u njegovoj čaši patnje – posvećenja da se s njime pati i da se s njim umre? Nije li činjenica da sve to mora biti uključeno u simbol vjenčanog ruha? Ne mora li to predstavljati svu žrtvu s kojom smo se zavjetovali kad smo prihvatili opravdanje pod uvjetom da žrtvujemo svoja opravdana prava? Nije li ovo naša odjeća kao novih stvorenja i nije naša odjeća kao ljudskih bića?

Zasigurno „svadbeno ruho” mogu nositi samo oni koji, kao nova stvorenja, još uvijek imaju tjelesna tijela, čije su nesavršenosti prekrivene ogrtačem. Zasigurno nitko osim Novih Stvorenja nikada nije imao na sebi ovu vjenčanu haljinu i sigurno nitko

nikada nije postao Novo Stvorenje, osim potpunim posvećenjem svojih zemaljskih prava obnove, žrtvovanjem, na način koji nam je pokazao Gospodin. Dakle, skidanje vjenčanog ruha ne bi značilo samo odbacivanje zasluga našeg Gospodina kao našeg Otkupitelja, našeg Otkupitelja, već bi također uključivalo posebno praktično odricanje od priprema i uvjeta žrtvovanja, na temelju kojih smo dobili ogrtač. Ne bi li se stoga činilo da bi odbacivanje članstva u Tijelu Kristovu, odbacivanje našeg udjela u njegovoj

čaši i odbacivanje našeg krštenja u njegovu smrt, moglo biti simbolično predstavljeno kao skidanje svadbenog ruha?

Čini se da je teško razumjeti zašto bi se itko htio povući iz zajedništva u Kristovim patnjama. Doista, sretni smo ako je naša vlastita odanost i cijenjenje privilegije toliko veliko da ne možemo razumjeti stav onih koji odbacuju svoj zavjet da će s njim trpjeti, biti mrtvi s njim, da također mogu sudjelovati u njegovom uskrsnuću i živjeti s njim da i oni s njime kraljuju.

PRISNOST S NAŠIM OCEM

Često kada sam u molitvi klečim
pred prijestoljem svoga Oca;
Ne mogu mu reći sve što osjećam,
niti obznaniti svoje želje.

Srca poniženog, i glave nisko pognute,
oslanjam se na njegove grudi,
I dok suze nezvane teku,
svoju mu ljubav priznajem.

Nemam ništa od njega tražiti,
Osim da volja njegova bude izvršena,
Da me učini svetim, čistim iznutra –
Slikom Njegovog Sina.

Ali dok se smiješi i približava mi –
Njegov Duh odozgor
Preplavljuje svu moju dušu tako dragim mirom,
I ispunjava moje srce ljubavlju.

Premda od moga pogleda skriva svoje lice,
Moja duša, od sebe odvojena,
Našla je svoje sretno počivalište
Blizu njegova srca punog ljubavi.

LC RAMSDELL.

SV. PAVAO O MILOSTI DARIVANJA

– II KOR. 8:1-15 – 5 PROSINCA –

Ključni tekst: – „Sjećajte se riječi Gospodina Isusa...Veća je sreća davati nego primati.” – Djela 20:35

BIBLIJA je jedinstveno oslobođena novčanih traženja od početka do kraja. Proroci su bili siromašni. Sam Spasitelj nije imao gdje glavu nasloniti, a njegovi sljedbenici bili su zapaženi kao „obični ljudi koji su ga rado slušali,” i „ponajviše siromasi ovoga svijeta.” Pa ipak ne znamo za nikakva traženja novca, bilo za osobnu upotrebu ili za izgradnju crkava. Za dio Svetog pisma koji danas razmatramo može se reći da je jedini apel za novcem zabilježen u Bibliji, i to za siromašne u Jeruzalemu, teško pritisnute glađu u vrijeme rimskog cara Klaudija. (Djela 11:28.) Kada bi stranice Biblije obilovale izvještajima o prosjačenju i „življenju na tuđi račun” našeg Gospodina i apostola, njihovi životi i njihove riječi imali bi daleko manji utjecaj na nas.

Činjenica da im njihova vjera i njihovo propovijedanje nije donijelo bogatstvo, ali ih je mnogo koštalo u samožrtvovanju, uvjerljiv nam je dokaz njihove iskrenosti, njihovog poštenja – da su vjerovali onome što su navijestali. Da ne spominjemo samoodricanje velikog Otkupitelja, ali samo gledajući njegove sljedbenike, uočavamo da su zagovaranjem nepopularnog cilja postali predmeti mržnje i ismijavanja te da su bojkotirani u društvu i posvuda.

Umjesto da izvuku korist iz Evanđelja, Božja je providnost bila da ih je prihvaćanje stajalo „gubitka svega.” Kakvi su to plemeniti karakteri bili, jer nisu trebali biti kupljeni novcem, već su rado platili cijenu Istine. Oni su svoje zemaljske posjede i nade smatrali gubitkom i otpadom, da bi mogli sudjelovati u Kristovim patnjama i time postići sunasljedstvo s njim u njegovom Tisućugodišnjem Kraljevstvu do Prvog uskrsnuća. – Fil. 3:8; Otkr. 20:4.

„BLAGOSLOVLJENIJE DATI”

Naš tekst daje ključnu riječ ovoj studiji. Sveti Pavao je dokazao istinitost Isusovih riječi: „Blaženije je davati nego primati.” Bio je sretan, „radostan u nevolji,” dajući neprestano za dobro drugih iz svoje zalihe milosti i Istine. Bio je blagoslovljeniji u davanju nego bilo koji od njegovih slušatelja u primanju poruke. Riječima ove Studije, nastojao je proširiti na Crkvu u Korintu blagoslov i radost davanja. Već su znali za potrebe glavne kršćanske zajednice – u Jeruzalemu. Oni su već znali da sveti Pavao namjerava otići onamo i da mu drugi od pogana namjeravaju poslati dar – priznanje, takoreći, da su duhovni

blagoslovi evanđeoske poruke došli do njih preko predstavnika židovskog naroda.

Sveti Pavao je znao da će davanje razveseliti i zagrijati njihova srca i donijeti im veliki blagoslov – stoga, ne sebično, već kao njihov pravi prijatelj, on će ih potaknuti na pokazivanje velikodušnosti kako bi mogao povećati njihovu duhovnu vitalnost i radost. Međutim, za sebe nije tražio ništa. Nadahnjujući ih na oponašanje, ispričao je kako su crkve u Makedoniji pridonijele, čak i dok su bile u nevolji. Obilje njihove radosti dovelo ih je do velike velikodušnosti, usprkos njihovom dubokom siromaštvu. Očito, tamo, kao i drugdje, među „pozvanima” nije bilo „mnogo bogatih.” Po mjeri svoje moći i preko nje i bez nagovaranja davali su. Doista, molili su apostola da djeluje kao njihov predstavnik u ovoj službi jeruzalemskim svecima. Njihov postupak po tom pitanju bio je plemenitiji nego što se apostol usudio nadati. Zapravo su rekli: „Mi smo Kristovi u ovoj stvari, i vaši nakon njega; jer shvaćamo da je to volja Božja.”

POŽRTVOVANO PRIKAŽITE SVOJA TIJELA

To davanje od srca je ono što je apostol želio usaditi u njih. Kad bi Korinćani spoznali blaženstvo davanja malo novca za pomoć siromašnima, kad bi ustanovili da iz toga proizlazi mnogo blagoslova, oni bi, poput Makedonaca, bili ponukani da se potpunije nego ikad predaju Gospodinu. A ovo posljednje je bio apostolov cilj u odnosu na sve kršćane: „Zaklinjem vas dakle, braćo, milosrđem Božjim, da svoja tijela prikažete kao žrtvu živu, svetu, Bogu ugodnu, što je vaša razumna služba.” – Rim. 12:1.

Pohvalio je njihovu vjeru, govor, znanje, ozbiljnost i ljubavi, i poticao ih je da za vlastito dobro ne zanemaruju milost davanja. To bi predstavljalo dokaz iskrenosti njihove ljubavi prema Gospodinu i prema

braći. Naglašavajući nužnost razvoja duha dobrohotnosti, podsjetio ih je na Gospodina Isusa, koji je zbog nas ostavio bogatstvo slave i časti, kad se ponizio da postane „čovjek Krist Isus” – da bi mogao otkupiti naš rod od naše smrtne presude. Kad bi naš uzor postao siromašan da bismo mogli postići bogatstvo vječnoga života i zajedništva s Bogom, njegov bi nas Duh u nama sigurno vodio „da svoje živote položimo za braću”. (I. Ivanova 3:16.) I tko god bi položio svoj život za brata, sigurno bi bio još spremniji položiti vrijeme ili utjecaj novca za njegovu pomoć.

Ali, poticao je apostol, to nije značilo da bi se trebali opteretiti previše velikodušnim davanjem – niti da bi drugi trebali ostati bez tereta u potpunosti na njihov račun. Među ljudima, a posebno među onima koji sačinjavaju Božju obitelj, trebao bi prevladati duh suosjećanja i izjednačavanja. Također ih je podsjetio da Bog nije gledao na iznos, već na stanje srca koje je potaknulo dar. I sigurno će se svi složiti da na mračnom putu tuge i sjene smrti, kojim svakodnevno hodamo, postoji obilje prilika da budemo velikodušni, čak i za one koji nemaju novca da daju. Lijepa riječ sućuti ili savjet, da, čak i ljubazan pogled, ponekad je obeshrabrenom bratu vrijedilo više od šake zlata:

„Nije djelo koje činimo,
Iako je djelo uvijek tako pošteno,
Već ljubav koju dragi Gospodin traži,
Skrivena svetom brigom
U srcu djela tako poštenog.

„Ljubav je neprocjenjiva stvar,
Blago koje naša riznica mora imati;
Ili će ikada Gospodin uzeti dar,
Ili reći vrijednost zlata
Ljubavlju koja se ne može reći.”

POSLJEDNJE RIJEČI SV. PAVLA

– 12 PROSINCA – 2 TIMOTEJU 4:1-18 –

Ključni tekst: – „Za mene je život Krist, a umrijeti dobitak.” – Fil. 1:21

SIGURNO je sveto bilo srce koje je napisalo, Za mene živjeti u svijetu znači za člana Krista živjeti ovdje, služeći samopožrtvovnošću pravednosti – Istini. Jednako je točno bilo da bi za njega bio dobitak to što je umro i odmorio se od svojih radova, čekajući jutro uskrsnuća. Što se razvoja njegovog vlastitog karaktera tiče, on je očito bio gotov. Ostao je milošću Božjom, kako bi mogao dalje služiti stadi Gospodnjem – uključujući i nas koji smo od tada živjeli. Tako je pisao Filipljanima oko 62. godine po Kr., kada su okolnosti nagovijestile da je njegova smrt neizbježna.

Četiri godine kasnije, 66. godine, sveti Pavao je napisao svoju posljednju poslanicu Timoteju, koji je tada bio pastor efeške crkve. Car Neron pokazivao je

veće neprijateljstvo nego ikad prema kršćanima, a okolnosti su pokazivale da će sveti Pavao vrlo brzo postati mučenik. Ponekad je Timoteja u Evanđelju oslovljavao sa „svojim sinom.” Očito je u njega osjećao veliko povjerenje kao u neku vrstu nasljednika opće „brige za sve Crkve.” Stoga mu je sada napisao posebna upozorenja i pohvale i proročanstva o budućnosti Crkve.

Evanđelje treba propovijedati, i ništa drugo – kad god je zgodno i kad je nezgodno, propovjedniku – kad god se prilika pruži. Važnost dobro indoktrinirane Crkve bila je naglašena činjenicom da je s proročkom vizijom sveti Pavao uočio da se može očekivati da će se „veliki otpad” koji se spominje u njegovim drugim

poslanicama i od strane Gospodina mogao očekivati brzo nakon njegove smrti. Poslanje evanđelja nije bilo obraćenje svijeta, nego pozvati iz svijeta Crkvu da se proslavi s Otkupiteljem u njegovu pojavljivanju i Kraljevstvu. Možda će biti potrebno da Timotej ukori, prekori i potakne, ali ako je tako, sve treba učiniti strpljivo i s uputama, objašnjenjima, doktrinom. Vjernost je naložena s obzirom na činjenicu da se bližilo vrijeme kada se „zdrav nauk” neće cijeliti, niti ga Crkva neće podnositi.

BORBA, TRKA, VJERA, KRUNA

Razlog za otklon bilo bi nezadovoljavajuće stanje srca u Crkvi, nedostatak vjere u Gospodinov nadzor – „svrbe me uši za nečim novim.” Tražili bi učitelje koji bi im mogli poškakljati uši. Bili bi zadovoljniji stilom i govorništvom nego Istinom. Oni bi našli takve učitelje kakve su tražili, koji bi okrenuli svoje uši od slušanja Istine na bajke. Bi li Timotej podlegao takvom utjecaju? Sveti Pavao se nadao da ne. „Bdi, dakle, u svemu; podnosi nevolje; obavlja posao nositelja evanđelja; daj potpuni dokaz svoje službe Gospodinu, jer ja, Pavao, sada sam spreman biti žrtvovan i vrijeme mog odlaska je blizu.” – reci 5,6.

Ne egoistično, nego za Timotejevo ohrabrenje, sveti Pavao je napisao: „Dobar sam boj vodio. Svoj trku sam završio. Vjeru sam sačuvao. Od sada mi je pripravljena kruna pravednosti, koju Gospodin, Sudac pravedni dat će mi u onaj dan; i ne samo meni, nego i svima koji ljube njegov dolazak.” (reci 7,8.) Kakvo veličanstveno svjedočanstvo – i na kraju veličanstvenog života plemenito proživljenog, ili bolje rečeno plemenito žrtvovanog, prema Gospodinovom primjeru, položivši svoj život za braću! Patio je za Krista, kao sluga njegove evanđeoske poruke. Kako velik poticaj za nas koji nastojimo hodati istim uskim putem! Naše mogućnosti za žrtvu i služenje su doista manje, ali Gospodin svakome od nas računa prema srcu, prema nakani. Tko je vjeran u onom što je najmanje, bio bi vjeran i u većim stvarima. Tko je nevjeran u malim stvarima, ne daje dokaza da bi dobro iskoristio velike mogućnosti.

Tajna rada svetog Pavla bilo je Božansko odobrenje koje se imalo očitovati u davanju udjela u „Prvom uskrsnuću.” (Fil. 3:10.) To bi bila „kruna pravednosti” – slava, čast, besmrtnost, povezanost s Kristom u njegovom Tisućugodišnjem Kraljevstvu. Znao je za vlastitu svesrdnu predanost Gospodinovoj službi i znao je da Gospodin nije bio nepravedan pa da je zaboravio njegovo djelo i rad ljubavi. Unatoč tome, nije očekivao nagradu do „onog dana” – do jutra Milenijskog dana, jutra Dana uskrsnuća. Tada će Otkupitelj, kao Glava, i njegova Crkva dati svakom vjernom članu obilnu nagradu – ne samo svetom Pavlu, već svima onima koji na sličan način vole njegovo pojavljivanje – njegovo očitovanje u slavi Tisućljetnog Kraljevstva.

Broj, čak i među kršćanima, koji vole Gospodinovo otkrivenje u slavi Kraljevstva je relativno malen. Neki više vole da on odgodi da se pojavi kako bi mogli dodavati farmu na farmu ili kuću na kuću, štalu na štalu, milijun na milijun. Takvi instinktivno osjećaju da Kralj slave ne bi odobrio mnoge metode koje su u modi za takve dodatke za kojima žude. Drugi imaju obiteljske programe. Drugi imaju nebiblijske teorije koje ih navode da traže blagoslove negdje drugdje, a ne Kristov drugi dolazak i uspostavu njegova Kraljevstva.

Njegova borba, kako apostol objašnjava na drugom mjestu, nije bila tjelesnim oružjem. On, Novo Stvorenje, borio se i pobijedio nad svojim smrtnim tijelom, dovodeći ga sve više i više u podložnost svom novom umu. Prepoznajući Sotonu kao „Kneza ovoga svijeta [doba]” i pale anđele kao njegove pomoćnike, uočio je i poučavao da oni imaju mnogo veze s bezakonjem koje prevladava u svijetu – da su zaveli čovječanstvo u lažne doktrine i zle prakse. Nije krivio ljude toliko koliko neznanje i sljepoću kojom ih je sotona zaveo. „U kome bog ovoga svijeta zaslijepilo je umove onih koji ne vjeruju, da svjetlo veličanstvenog Kristovog evanđelja ne zasja u njihovim srcima.” (2. Kor. 4:4.) Prepoznajući duh zablude kao duh svijeta, odupirao se u sebi i nastojao pomoći svoj braći da se na sličan način dobro bore protiv svakog pogubnog utjecaja, doktrine i prakse.

Bio je završio svoj utru. Kao kršćanin prepoznao je da ima određene lekcije za naučiti u Kristovoj školi i to je bio dio njegovog pravca pripreme za sunasljedstvo s Kristom u slavama Tisućljetnog kraljevstva. Pravac nije uključivao samo teoriju, već i praksu. O Kristu nije učio samo teoretski, nego eksperimentalno. Postao je s njim dionikom u patnjama ovoga sadašnjega vremena. I suosjećajno mu je bilo dopušteno da uđe u veliki stupanj znanja o „misteriju” Božanskog plana skrivenog od svijeta. Ne samo da je njegov vlastiti smjer poučavanja bio temeljit, nego mu je dan i postdiplomski pravac kao veleposlaniku svoga Gospodina i Otkupitelja i kao apostolu braće, Crkve. Štoviše, prepoznao je činjenicu da su svi oni koji su postali članovi Tijela Kristova tako izravno pod božanskim nadzorom i propisima da je njihovo vrijeme u Božjoj ruci – sve njihove životne stvari, materijalne i duhovne. Kako Učiteljeva smrt nije mogla nastupiti „dok nije došao njegov čas,” tako je i s njegovim posvećenim članovima.

On je zadržao vjeru i vjera je zadržala njega. Mnogi ne shvaćaju koliko su važni znanje i ispravna vjera. „Narod moj propada zbog nedostatka znanja” svjedočanstvo je Gospodnje. A njihova vjera može ići ukorak samo s njihovim znanjem, jer vjera mora imati temelj. Ispravan život uvelike ovisi o ispravnoj vjeri. Zašto su naši pradjedovi spaljivali jedni druge na lomači na đavolski način? Jer njima je upravljala

greška. Lažne doktrine, koje je Apostol nazvao „doktrinama đavolskih,” bile su im predstavljene i oni su im vjerovali. A legitimni ishod pogrešnog vjerovanja, pogrešne vjere, bilo je pogrešno postupanje. Vjerujući da je Bog namjeravao mučiti svoja stvorenja stoljećima u čistilištu ili neopisivim milijunima godina u vječnom mučenju, kopirali su pogrešno shvaćanje Svemogućeg u svojim životima, na naš užas.

Ali sveti Pavao je zadržao vjeru – pravu vjeru jednom predanu svetima – vjeru u Otkupiteljevu žrtvu; vjeru u njenu primjenu za nas; vjera u naše opravdanje od strane Oca zbog toga; vjera u veličanstvena obećanja Božje Riječi; vjera u Gospodina i vjera u braću. Zasigurno nešto znači zadržati vjeru – posebno kada shvatimo da je naš veliki protivnik, Sotona, neprestano na oprezu da nam je uzme ili okrene ili izvrne na naš gubitak ili štetu.

Spomenutu krunu apostol je godinama gledao okom svoje vjere kao dio Gospodinova obećanja. Imao je apsolutno povjerenje u Gospodina i u obećanje koje je od njega dobio. Ta mu je kruna godinama bila razlogom radosti, ne zbog ponosa ili ambicije, već zbog ljubavi i dobrohotnosti. Volio bi primiti tu krunu jer bi to bio znak Božanske zahvalnosti i ljubavi za njega; i znak njegove vjernosti. Cijenio ju je jer bi mu pružila neopisivu priliku da blagoslovi svoje bližnje u zajednici sa svojim Gospodinom i braćom na razini slave tijekom Milenija.

Nadao se ovoj kruni, ali se nije nadao da će je dobiti prilikom smrti. Poznao je biblijsko učenje o temi uskrsnuća – da je to bila priprema njegovog Boga za prenošenje njegovog blagoslova, prvo za Crkvu, a potom i za svijet. Znao je i naučavao da će biti „uskrsnuće mrtvih, i pravednih i nepravednih”. (Djela

24:15.) Želio je imati udjela sa svojim Otkupiteljem u svom slavnom djelu Kraljevstva i znao je da ono ne može započeti do završetka ovog Evandeoskog doba, kada sva izabrana Crkva, kao članovi Zaručnice Krista, sudjelovat će u „njegovom uskrsnuću,” u slavu, čast, besmrtnost i veličanstvene prednosti Kraljevstva. – Fil. 3:10,11.

Iz tog je razloga nastavio s izjavom da je kruna pohranjena za njega – čekajući ga – ne u trenutku smrti, već u vrijeme njegova uskrsnuća. Tu će krunu Gospodin dati njemu i svima drugima u stavu srca da cijene njegovu objavu u Drugom došašću – „onoga dana.” Istina, malo tko u današnje vrijeme voli njegovu pojavu. Većina, ne samo od svijeta, nego također i kršćana, tražeći, ali ne nalazeći u užicima, bogatstva, počasti ljudi, imaju određene ambicije duž ovih linija koje bi željeli najprije zadovoljiti, a onda bi možda bili voljni za Gospodina da uspostavi svoje Kraljevstvo. Ali ne! do vremena kada su njihovi životi provedeni u takvim potragama, obično su potpuno razočarani i zbunjeni i općenito dalje nego ikad od traženja Kraljevstva.

Nitko osim ove klase neće dobiti ovu krunu. Hvala Bogu, ostatak neće biti mučen, nego će, naprotiv, biti blagoslovljen od strane svoje okrunjene braće, od kojih će, kao od Krista Božjeg, ići blagoslovi obnove posredstvom Tisućljetnog kraljevstva. Na kraju će se otvoriti sve slijepo oči razumijevanja – na kraju će svi vidjeti velikog Mesiju, iako nevidljivog prirodnom vidu. Tada će se svako koljeno prignuti i svaki će jezik priznati slavu Božju.

Sveti Pavao završava svoju pobudnicu rekavši da su ga na njegovom suđenju pred Neronom napustili neki u koje je imao puno povjerenje i zaključuje da je Gospodin ipak stajao uz njega i jačao ga te da je imao potpuno povjerenje u njegovu brigu za kraj puta.

O MESIJINOM POSREDNIŠTVU

ČITAMO: „Bog je tako ljubio svijet da je dao svoga Sina Jedinorođenca da nijedan koji u njega vjeruje ne propadne, nego da ima život vječni.” (Ivan 3:16.) Jedan brat tvrdi da se u ovom tekstu Pisma riječ sin odnosi na Crkvu, Tijelo Kristovo, kao i na Isusa, Glavu toga Tijela. Je li to točno? Nismo tako razumjeli vaš govor o ovom tekstu objavljenom u novinama pod naslovom „Najdragocjeniji tekst.”

Sigurno je da je prijedlog pogrešan. Tekst se odnosi samo na našega Gospodina Isusa. Kako bi inače mogao biti „jedinorođenac?” Čini se da je poteškoća s mnogima u tome što Božanski plan vide samo u dijelovima i ne povezuju ih u jednu opću cjelinu. Pokušajmo ponovno ukratko locirati dijelove i prikazati njihov međusobni odnos:

Božji plan je za spasenje svijeta. Da bi to postigao, Bog je poslao svog jedinorođenog Sina na svijet. Isus je žrtvovao svoj život, u skladu s Božanskim planom,

za spasenje svijeta. Uzgred, na temelju njegove žrtve, postigao je Božansku prirodu – slavu, čast i besmrtnost – što ga je kvalificiralo da bude veliki Prorok, Svećenik, Posrednik, Kralj svijeta. Ali prije nego što započne s njegovim djelom za svijet, i u skladu s Božanskim planom, malo stado Isusovih sljedbenika mora biti odabrano – odvedeno sa svijeta. „Vi niste od svijeta, kao što ni ja nisam od svijeta.” Kako bi oni mogli sudjelovati s Isusom u njegovom velikom i slavnom djelu za svijet tijekom Milenija, moraju biti duhovna bića poput njihove Glave. Da bi im se omogućila ova „promjena” prirode iz ljudske u duhovnu, mora im se dati prednost žrtvovanja ljudske prirode i njezinih prava, kao što je to učinio njihov Otkupitelj, Glava, Preteča.

Ali oni su okaljani; jer, iako čisti u srcu, u namjeri, u volji, oni su nesavršeni, grešni, što se tiče njihovog tijela. Jednom riječju, oni nemaju zemaljska životna

prava za žrtvovanje. Stoga, kako bi im dao ova zemaljska životna prava koja žele žrtvovati, Otkupitelj je za ove, svoje posvećene sljedbenike i podsvećenike ili članove, prvo primijenio zasluge svoje žrtve, prije nego što ju je dao svijetu. Zasluga njegove žrtve i obnova ili zemaljska prava koja je ona u stanju osigurati svakom čovjeku, privremeno je preusmjerena sa svijeta na Crkvu, jamstvo da će „u dogladno vrijeme” i dalje biti dostupno i djelotvorno za svijet.

U skladu s ovom tvrdnjom, naš Gospodin Isus, nakon svoga uskrsnuća, uzašao je na visinu i ukazao se u prisutnosti Božjoj „za nas,” „u našu korist”; jer on nas je „kupio vlastitom dragocjenom krvlju” – zaslugom svoje žrtve zemaljskih prava. Mogao je jednako lako kupiti svijet, ali je slijedio Božji plan i kupio Crkvu. „Krist je ljubio Crkvu i dao samoga sebe za nju.” (Efež. 5:25.) Kao što se je zahtijevalo sve Gospodinove zasluge za bilo kojeg pojedinca, tako je zahtijevano sve za Crkvu i nijedna nije ostavljena neprimjenjena. Ali svijet ovom pripremom ne smije biti lišen prvobitno namijenjenog blagoslova. To će dobiti u vrijeme koje je odredio Otac. Jedinorođenac od Oca poslan je u svijet dovoljno dugo prije „pravog vremena” svijeta za izbavljenje kako bi se omogućilo razvijanje „tajne” – Crkve kao Mesijine zaručnice.

Primjena dobrobiti Kristove žrtve na „domaćinstvo vjere” uračunava im zemaljska prava, zemaljsku obnovu, ljudsko savršenstvo, itd., isključivo zbog prilike koja će im to dati da prime ove blagoslove obnove putem vjere i žrtvujući ih vjerom – polažući ih kao što je učinio njihov Gospodin – postajući mrtvi za zemaljske interese, nade, itd., kako bi mogli postati živi kao njegovi članovi prema obećanim duhovnim milostima i blagoslovima. Ovo djelo opravdanja vjere i žrtve vjere napredovalo je kroz ovo Evandeosko doba – veći Dan pomirenja. Cijela je stvar pod nadzorom našeg proslavljenog Poglavara, Velikog svećenika, koji na taj način ne samo da opravdava, već i posvećuje antitipske svećenike i levite. On tako priprema kanale i instrumente za blagoslov svijeta u njegovu „pravo vrijeme.”

S tim podsvećenicima Otac postupa izravno, ali preko Glavnog svećenika, njihovog Zastupnika, njihovog Zagovornika. Njihov poziv je od Boga – „Trebate naviještati hvale onoga koji vas je pozvao iz tame u svoje čudesno svjetlo.” (I Pet. 2:9.) Njihovo opravdanje je od strane Oca. „Bog je taj koji opravdava.” (Rimljanima 8:33.) Njihovo posvećenje je od Boga po Isusu. „Sam Bog mira neka vas potpuno posveti.” (I. Solunjanima 5:23.) „Oče...posveti ih svojom Istinom: Tvoja Riječ je Istina.” (Ivan 17:17.) Dokaz da nas je Otac već primio kao „udove” Posrednika je dijeljenje Svetoga Duha – prvo dano na Pedeseticu. Duh začeca je samo predokus većeg blagoslova koji trebamo primiti od našeg Oca u našoj

„promjeni” uskrsnuća – koja će biti kao članova Pomazanika Posrednika, dionici „njegova uskrsnuća”. (Fil. 3:10.) Osobito smo obaviješteni da je Otac bio taj koji je uskrisio Isusa od mrtvih i da će Otac „uskrisiti i nas” svojom vlastitom snagom koju provodi kroz Isusa, našu Glavu. – 2. Kor. 4:14.

Kada sve ovo bude ispunjeno, veliki Prorok, Svećenik, Posrednik i Kralj Milenijskog Doba bit će potpun, prema Božanskom predznanju i namjeri. Tada će, na različite načine, kao što je predstavljeno ovim različitim naslovima, veći prorok, svećenik, posrednik i kralj započeti obavljanje različitih službi predstavljenih ovim naslovima „za svijet.” Do tog vremena zasluge Kristove žrtve primijenjene na Crkvu kao obnova vjere bit će sve vraćene Pravdi; jer će svi kojima je ta zasluga sada pripisana (tijekom ovog doba) umrijeti ili žrtvovano predati zemaljska prava obnove.

Kao nova stvorenja, začeti od Duha, Crkva neće imati potrebe za pravima na obnovu ili ljudskim savršenstvom, kao što naš Gospodin u svom uskrsnuću više nije trebao zemaljski šator ili njegova prava. Tako će Kristova zasluga za obnovu svijeta, privremeno posuđena Crkvi za opravdanje u vjeri kao osnova za žrtvu, ponovno doći u ruke Pravde na čast našem Gospodinu Otkupitelju – od kojeg ćemo mi biti „članovi.” I tada će Otkupitelj, naša Glava, primijeniti na svijet tu zaslugu koja nam je sada posuđena. Neće biti na sličan način posuđena svijetu zbog žrtvovanja, nego će im biti dana. Svijet neće imati priliku žrtvovanje zemaljskih prava i dobivanje više prirode, jer će „prihvatljivo vrijeme,” dan žrtvovanja, veći Dan pomirenja, završiti. Prava uskrsnuća koja će naš Gospodin dati svijetu na početku Milenija neće samo poništiti njihove prošle grijehe, nego će, prema uvjetima Novog saveza sklopljenog s prirodnim Izraelom, donijeti stvarnu obnovu, ljudsko savršenstvo i ljudska prava, tolikom broju čovječanstva koje će odgovoriti na Milenijske prilike koje će im tada veliki Prvosvećenik gotovo, ali ne sasvim, nametnuti.

Gledajući tako, Savez zakona izvršen s prirodnim Izraelom pod Mojsijem kao njegovim Posrednikom i Aronom kao njegovim svećenikom bio je tip Novog saveza s Kristom kao njegovim Posrednikom i Svećenikom u kombinaciji – „po redu Melkisedekovu,” kraljevskog svećenika. Sadašnje Evandeosko doba je vrijeme za pronalaženje, testiranje i proslavljenje većeg Posrednika, Glave i članova – antitipske Melkisedekove Glave i članova. Sve dok Posrednik ne bude dovršen, ili, u drugoj slici, sve dok Kraljevski svećenik ne bude dovršen, neće započeti Božje bavljenje sa svijetom čovječanstva. Sve će to bavljenje biti s i preko Posrednika, svećenika. I uzgred, Posrednik će se odnositi prema svijetu kroz Izrael, „prirodno potomstvo (djece) Abrahamove,” prema odredbama Novog saveza.

Prvobitni savez sklopljen s Abrahamom, a predočavala ga je njegova žena Sara, naša je majka – majka Duhovnog sjemena, začetog izravno od Oca, kojeg je predočavao Abraham. (Gal. 4:24-26.) „Mi, braćo, kao što je bio Izak, djeca smo obećanja” ili izvornog saveza. „Ako ste Kristovi [‘članovi’] onda ste Abrahamovo potomstvo i baštinici – prema obećanju.” „Svi koji ste kršteni u Krista [‘uronjenjem u njegovu smrt’] Kristom ste se obukli.” (Gal. 3:27-29.) Mi nismo djeca ni starog Saveza zakona, ni Novog (Zakona) Saveza; već o „Savezu koji je prije potvrđen od Boga u Kristu.” – Gal. 3:17.

Ovo Abrahamovo Potomstvo kao Oporučitelj ostavlja Izraelu (i preko Izraela svijetu) sve zemaljske ili prednosti obnove osigurane Isusovom smrću i koje je on primijenio „za nas” i koje smo mi predali u smrti. Smrt Oporučitelja još nije u potpunosti izvršena; stoga

blagoslov obnove kasni i još nije započeo: Izraelov Novi (Zakon) savez sa svojim boljim Posrednikom i slavam obnove mora čekati dok posljednji za koga je Kristova zasluga bila pripisana kad se pojavio „za nas” ne umre stvarno – jer, „milosrđem tvojim bit će milosrđe.” Čak ni Drevni Dostojnici (već proglašeni prihvatljivima Bogu) ne mogu dobiti stvarnu obnovu sve dok posljednji član Oporučitelja ne umre i ne ode iza zastora. Stoga Apostol izjavljuje – Novi savez ili oporuka ili ostavština nemaju snagu, „nemaju učinkovitost, dok je Oporučitelj živ.” – Heb. 9:16,17.

Zasigurno je nedosljedno i nebiblijski tvrditi da je Tijelo Kristovo razvijeno pod različitim savezima. Čini se jednako nedosljednim tvrditi da je Krist duhovne razine razvijen vjerom -žrtvom zemaljskih prava, pod istim Savezom kojim će svijet osigurati zemaljska prava koja nikada neće biti žrtvovana.

